పిడికెడు ఆకాశం

– గొల్లపూడి మారుతీరావు

(క్రిందటి సంచికనుంచి కొనసాగింపు)

గోవిందరావుకి బాధ్యత, బాధల మధ్య మనస్సు నలిగిపోతోంది. దుఃఖం నుంచి తేరుకున్న కొద్దీ కర్తవ్యం గుర్తుకు రాసాగింది. ఏం చెయ్యడానికీ తోచలేదు. ఓ సాయంకాలం కుర్చీలో కూర్చునన్వాడల్లా హఠాత్తుగా లేచి ‘వర్ధనీ‘ అని భార్యని పిలిచాడు. ఆ పిలుపుకి పరిగెత్తుకు వచ్చింది.

"నేనొక్కసారి ఆ గోపాలరావుతో మాట్లాడి వస్తాను. నువ్వు అమ్మాయిని కనిపెట్టుకుని వుండు" అంతవరకూ ఒత్తిడి చేస్తున్న ఆలోచనల మధ్య, అతని గొంతు ఆవేశంతో వణకడం గమనించి, వర్ధనమ్మ అతని చెయ్యి పట్టుంది.

"వద్దండీ, అమ్మాయిని మీరేమన్నా మీ కడుపున పుట్టింది కనక ఏడుస్తూ సహిస్తుంది. ఆ అబ్బాయిని ఏమీ అనే అధికారం మీకు లేదు అంది దుఃఖంలోనే. ఆ మాట అంటుంటే ఆమెకు కళ్ళనీళ్ళు వచ్చాయి.

ఆలోచించాడు గోవిందరావు తలూపి "నువ్వు చెప్పింది నిజమే. అయినా అతనితో మాట్లాడితేగాని మనశ్శాంతి ఉండదు. అతన్నేమీ చెయ్యనులే" అంటూ ముందుకు నడిచాడు.

అప్పటికే సాయంకాలం గడిచి చీకటి తెరలు ముసురుకుంటున్నాయి. మల్లె పందిరి వెనకాల నుండి సీత ముందుకు వచ్చింది. తను చెయ్యి చేసుకున్నాక అదే చూడడం అమ్మాయిని, జాలిగా బాధగా పలకరించాడు "ఏం అమ్మా?" అంటూ.

"ఆయనతో మాట్లాడతారా నాన్నా?" అనడిగింది.

తమ మాటలు విన్నదని గ్రహించాడు. "అవునమ్మా. కాని.."

మధ్యలోనే ఆపింది. "మరేం ఫరవాలేదు మాట్లాడండి. కానీ ఒకవేళ అతనిమీద మీకు చాలా కోపమొస్తే ఇందులో సగం పొరపాటు నాది కూడా ఉందని మరచిపోకండి. అతని ఒంటిమీద చెయ్యి పడితే నేను బ్రతకను."

కూతురిలో ఇంత ధైర్యం ఎక్కడినుంచి వచ్చిందా అని ఆశ్చర్యపోయాడు గోవిందరావు. భర్త అనే వ్యక్తిమీద స్త్రీకి ప్రేమ గౌరవం, భక్తి పెళ్ళితోనే ప్రారంభం కావు. పుట్టుకనుంచీ పెంచుకుంటున్న ఈ భావాన్ని, పెళ్ళి తర్వాత ఒక వ్యక్తికి అంకితం చేస్తుంది. అందువల్ల భార్యాభర్తల బాంధవ్యం మగాడికి పెళ్ళితోనే ప్రారంభమవుతే, ఆడదానికి పుట్టుక నుంచీ ప్రారంభమయినట్టే లెక్క.

"నీ బ్రతుకు నాశనం చేసినవాడికి కూడా మంచి జరగాలనే కోరుకోమన్నావా అమ్మా" అన్నాడు గోవిందరావు.

"అన్యాయం అన్నది మనం అనుకోవడంలోనే ఉంది నాన్నా. ఆయన నన్ను చేసుకుంటానంటే ఇదంతా న్యాయమని మీరే అంటారు" నవ్వింది. ఈ ప్రశ్నలకి ఎలా సమాధానం చెప్పాలో ఆమెకి తెలియనిది కాదు. ఈ జవాబుకి బిత్తరపోయాడు.

"అలాగేలే. మేమనుకున్న అన్యాయాలు, అక్రమాల మాటకేం? నువ్వనుకున్న న్యాయమైనా నీకు జరిగితే మాకంతే చాలు" అనుకుంటూ మెట్లు దిగాడు.

అప్పుడే గుమ్మంలో అడుగుపెడుతున్న గోపాలం, భుజం మీద చెయ్యి పడితే వెనక్కి తిరిగి గోవిందరావుని చూసి తుళ్ళిపడ్డాడు. గోవిందరావు చాలా ప్రయత్నంతో నవ్వు తెచ్చుకుని "ఆఫీసు నుంచి వస్తున్నారా? అన్నాడు. తలూపాడు గోపాలం.

"అలా పార్కు వేపు వెళదాం పదండి."

"నాకు కొంచెం పని.."

"మీకు పని ఉన్నా గత్యంతరం లేదు. రండి" భుజం మీద చేతితోనే అతన్ని వెనక్కి తిప్పాడు. తనకంటే దాదాపు ఇరవై యేళ్ళు పెద్దవాడయినా చేతిలో ఎంత బలం ఉందో అర్థమైంది గోపాలానికి తన చేతికింద గోపాలం శరీరం వణకడం గ్రహించి నవ్వుకున్నాడు గోవిందరావు. దారి పొడుగునా జనాభా పెరుగుదల గురించి, వాతావరణం గురించి మాట్లాడుతూ అసలు విషయం కదపకపోయేసరికి గోపాలం మరీ బిత్తరపోయాడు.

ఇద్దరూ పచ్చికలో కూలబడ్డాక మెల్లగా అన్నాడు గోవిందరావు. "నువ్వేం భయపడక్కరలేదు. నీ మీద చెయ్యి చేసుకోనని ఇంట్లో మాటిచ్చి వచ్చాను. మనిద్దరం స్నేహితుల్లా మాట్లాడుకుందాం కొంతసేపు. ఏమంటావు?"

తలూపాడు గోపాలం. "ఏం చెప్పమంటారో అడగండి."

"సీతతో స్నేహం చెయ్యడంలో నీ ఉద్దేశ్యమేమిటి?"

"ఉద్దేశమేముంటది?"

"అంటే సరదాకా?"

"అబ్బే అలాక్కాదు."

"లేక వినోదానికా?"

గోపాలం ముఖం ఎర్రనయింది. "సీత అంటే నాకు గౌరవం ఉంది."

"అందుకని దాని జీవితం నాశనం చెయ్యాలని ముచ్చటపడ్డావా?"

"నేను నాశనం చెయ్యడం లేదు."

"మరి మనిషి బాధతో, దుఃఖంతో చావడానికి మరేదైనా పేరు పెట్టుకున్నావా?"

చాలాసేపు నిశ్శబ్దంగా ఉండిపోయాడు గోపాలం. ఇలా మాట్లాడుకుంటూ పోతే తను ఇంట్లో ఇచ్చిన మాట నిలబెట్టుకోలేనేమోనని భయమేసింది గోవిందరావుకు. అతనితో మాట్లాడుతుంటే క్షణక్షణం ఉద్రేకం పెరుగుతోంది.

"ఒక్క విషయం చెప్పు గోపాలరావు నీకు వినోదం దానికి జీవిత సమస్య. మీ ఇద్దరి స్నేహం ఎంతవరకు పోయింది? స్నేహితుడిగానే అడుగుతున్నాను."

తలెత్తి అతనివేపే చూస్తున్నాడు గోపాలం.

"భయంలేదు. నిన్నేం చెయ్యను చెప్పు."

"చాలావరకు.."

"అంటే?"

తలవంచుకున్నాడు గోపాలం. అర్థమైంది గోవిందరావుకు. ఒక్కసారి దుఃఖం ఉద్రేకం శరీరాన్ని కుదిపేశాయి. అతి ప్రయత్నం మీద తమాయించుకున్నాడు. చాలాసేపు కావాలని మాట్లాడలేదు. తర్వాత అడిగాడు మళ్ళీ.

"ఇప్పుడేం చెయ్యదలచుకున్నావు?"

"ఏం చేస్తాను?"

"సీతను పెళ్ళి చేసుకుంటావా?"

"చేసుకుంటే మా నాన్న నాతో తెగతెంపులు చేసుకుంటాడు. డబ్బు ఇవ్వడు. చదువు ఆగిపోతుంది. ఉద్యోగం దొరకదు."

"మరి ఇవన్నీ ఆలోచించకుండానే ప్రేమించావా?"

"అవును"

"నేను చదువు చెప్పిస్తాను. ఉద్యోగం ఇప్పిస్తాను. ఏం?"

"అదికాదు."

"ఇంకేమిటి అభ్యంతరం?"

"నిజం చెప్పమంటారా? నాన్న నాకు పెళ్ళి చేసి కట్నం సంపాయించాలనుకుంటున్నాడు."

"నీకు కట్నం తీసుకోవాలనుందా?"

"లేకపోతే సుఖంగా బ్రతకడం ఎలా?"

అవును, ఎలా? సుఖంగా బ్రతికే డబ్బుకోసం, డబ్బును ఇచ్చే ఉద్యోగం కావాలి. డబ్బును ఇచ్చే ఉద్యోగం కోసం డబ్బును తెచ్చేపాటి చదువు కావాలి. కానీ చదువు ఇచ్చే విచక్షణ, సంస్కారం చూపే ఆదర్శం అక్కరలేదు. అన్నీ ఆలోచిస్తూ బ్రతికేదెట్లా? ఇన్ని మాటల్లో చెప్పలేదు గోపాలం, కానీ చెప్పిన మాటల్లో దాదాపు ఇన్ని భావాల్నీ ప్రదర్శించాడు.

"నువ్వు సుఖంగా బ్రతకడం కోసం సీతని మరిచిపోతానంటున్నావు. మరి అది నిన్ను మరచిపోవడం కోసం బ్రతకడమే మానేయాలి. అది ఆలోచించావా?"

మాట్లాడలేదు గోపాలం. కష్టాల్ని కొందరు గుండె నిబ్బరంతో సాధిస్తారు. కొందరు చావుతో సాధిస్తారు. తెలిసీ తెలియని కష్టాల్ని కొనుక్కుని బతుకుతూ చచ్చేకంటే, తెలుసుకుని కష్టాల్ని దూరం చేసుకోవడం కోసం చావడం మంచిది కాదా?

నవ్వొచ్చేదే గోపాలానికి, కానీ ఎదురుగా గోవిందరావు ఉన్నాడు.

విసుగేసింది గోవిందరావుకి. అతనితో ఎంత వాదించినా లాభంలేదు. జీవితాన్ని, ప్రేమను వేరు వేరు అరల్లో బిగించి, అవసరమైనప్పుడు వేర్వేరుగా ఉపయోగించుకోవడం ఇతనికిదే మొదటి పర్యాయం కాదనిపించింది. లేచి నిలబడ్డాడు.

చిత్రమేమిటంటే అతన్ని మింగేసంత కోపంతో అక్కడికి వచ్చాడు గోవిందరావు. ఇప్పుడు కోపం లేదు. ఒక పరిస్థితికి రాజీపడ్డ ఉదాసీనత, నిస్పృహలాంటిదేదో మనస్సులో కదులుతోంది.

మర్రిచెట్టు క్రిందకి వచ్చాక, గొంతు పూరించుకుని అన్నాడు. "అయిందేదో అయిపోయింది. ఇందులో విపరీతంగా నష్టపోయింది నేనూ, నా కూతురూ. మళ్ళీ అడ్డురాకు నా తోవకు. ఈసారి మా విషయంలో జోక్యం చేసుకుంటే దేవుడు కూడా నిన్ను కాపాడలేడు."

అని ముందుకు నడిచిపోయాడు. అతను వెళ్ళిపోయేవరకూ నిలబడ్డాడు గోపాలం. తర్వాత ప్రశాంతంగా ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు రెండు కొండల మధ్య అగాధమైన లోయని దాటడానికి త్రాటిమీద ఊపిరి బిగపట్టి నడిచినంత అలసటను అనుభవించాడు ఈ కొద్దిక్షణాల్లో. ఇప్పుడు విశ్రాంతిగా ఉంది. అంతేకాదు, తన తండ్రి నేర్పిన సూత్రాల ప్రకారం ఒక విషయాన్ని ఎటూ తెగకుండా నడిపించడం కూడా విజయమేనని నిరూపించాడు. వెంటనే హోటల్‌కి వెళ్ళి రెండు జిలేబీలు తిని మజ్జిగ త్రాగి వచ్చాడు.

తిరిగి వస్తూంటే అతనికి హఠాత్తుగా ఒక విషయం గుర్తుకొచ్చింది. ఆలోచిస్తున్న కొద్దీ గోవిందరావుని తను జయించడం పట్ల కలిగిన తృప్తి చప్పబడుతోంది. ఎందుచేత? హఠాత్తుగా అతనికి తట్టింది.

నిజంగా తను సీతని ప్రేమిస్తున్నాడు.

మొదట చాలామంది జాబితాలో ఆమెనీ కలపబోయినా ఈ అమాయకత్వం, ఆరాధనా తనని ఆకర్షించింది.

ఇంత త్వరగా పరిస్థితులన్నీ తనని బిగించెయ్యకపోతే ఏం జరిగేదో?

గోవిందరావు బ్రతుకంటే భయపడి వణికి తన బ్రతుకు భయంకరమయే పరిస్థితి కల్పించబోయాడు. దానినుంచి తను తప్పించుకు పారిపోవలసి వచ్చింది.

కాకపోతే తను సీతను ప్రేపిస్తున్నాడు.

10

తెల్లవారు ఝూమున మూడయింది.

డాబామీదకి వంగిన వేపచెట్టు గాలికి సందిగ్ధంలో ఉన్న మనస్సులాగా ఊగిసలాడుతోంది. ఉదయపు వెలుగుని ఇరవై గంటల క్రితం మరచిపోయిన పక్షులు గుడ్డి వెన్నలని సంధ్యగా భ్రమసి కేకలు వేస్తున్నాయి.

అరుపుల మధ్య సన్నగా తన పేరు వినిపించి నిద్దట్లోంచి మేలుకున్నాడు గోపాలం. ప్రక్కనే నాగరాజు గుర్రుపెట్టి నిద్రపోతున్నాడు. పదే పదే తలుపు చప్పుడు, బలహీనంగా పిలుపూ తెలుస్తోంది. పక్షుల్లాగే వెన్నెల గుడ్డి వెలుగు చూసి తెల్లవారిందని భ్రమపడ్డాడు. పనిమనిషి ఇవాళ తొందరగా వచ్చిందనుకున్నాడు. నిద్ర పాడుచేసినందుకు విసుగేసింది. కళ్ళు నలుపుకుంటూ మెట్లన్నీ దిగి వచ్చి తలుపు తీశాడు. తలుపు మీదే సొమ్మసిల్లిన శరీరం. అది తెరుచుకోగానే అతని మీదకి జారిపోయింది.

ఉలిక్కిపడ్డాడు. ఆ ఊపిరి అతనికి గుర్తే. 'సీతా!' అన్నాడు. సమాధానం చెప్పే స్పృహ ఆమెకి లేదు. తెరిచిన తలుపులకి ఎదురుగా, బెదిరిన మనస్సుతో విజృంభించిన ఆలోచనతో ఎన్ని యుగాలో నిలబడిపోయాడు. ఆప్యాయంగా దగ్గరకి తీసుకుంటాడని, ఆదరించి కన్నీరు తుడుస్తాడనీ ఆశపడ్డ సీతకి తెలివిరాగానే భుజం మీద చెయ్యి స్పర్శ మాత్రం తెలిసి గుండె కదిలింది. చెయ్యి తప్పించుకుని తలుపు దగ్గరకి వేసింది. మూలన ఉన్న కూజా దగ్గరకి వెళ్ళి నీళ్ళు ముఖం

మీద జల్లుకుంది. జ్వర తీవ్రత ఎక్కువయిన సూచన బాగా తెలుస్తోంది. అయినా లక్ష్యం చెయ్యకుండా అతని గదిలోకి నడిచి కిటికీ మీద కూచుంది.

మంత్రముగ్ధుడిలాగా లోపలికి వచ్చాడు గోపాలం. టేబుల్ మీద వాచీ రెండు దగ్గర ఆగిపోయింది.

"ఇప్పుడెంతయింది?" అన్నాడు.

"ఏమో తెలీదు. హఠాత్తుగా తెలివొచ్చింది. ఆలోచించిన కొద్దీ భయం ఎక్కువైంది. మీ దగ్గరకి వచ్చేశాను. వాళ్ళు మనిద్దరినీ వేరు చేద్దామనుకుంటున్నారు. నాన్నగారు మీతో పెళ్ళి గురించి మాట్లాడతారనుకున్నాను. కానీ తెగతెంపులు చేసుకు వచ్చారట."

"అయితే?"

ప్రశ్న కఠినంగా వినిపించింది సీతకి. గుండెలో శూలంతో పొడిచినట్టయింది. 'అలాగా' అని ఆశ్చర్యపోతాడనో, 'నీకేం భయంలేదు' అని ఓదరుస్తాడనో ఆశించింది.

"అందుకని అర్ధరాత్రి పారిపోయొచ్చావా? ఎవరైనా చూశారా?"

"ఏమో తెలియదు. అయినా చూస్తే తప్పేం? రేపయినా ఇది నలుగురికి తెలియవలసిందేగా? నేనింక ఇక్కడ్నుంచి వెళ్ళను."

"సీతా నీకు మతిపోయిందా ఏమిటి?"

పక్కకి వొచ్చి కూర్చున్నాడు. ఆమెకి ఆ మాటల్లో భోరున దుఃఖం వచ్చింది. అతని ఒడిలో తల వుంచుకుని ఏడ్చేసింది.

జాలీ, ఆప్యాయతలతో మనస్సు ఆలోడితమైంది. తల నిమురుతూ "ఏడవకు సీతా, ఇంట్లోంచి వచ్చేసినంత మాత్రాన పెళ్ళి జరిగిపోదు. ఇలా మనిద్దరినీ ఎవరైనా చూస్తే కొంప మునుగుతుంది" అన్నాడు.

"ఉస్మాన్ సాగర్ ముందు, పార్కులో, కారులో, సినిమాల్లో ఎవరైనా చూసినప్పుడు కొంప మునుగుతుందని గుర్తు ఎందుకు లేదు?" అని అడగడం సీతకి చేతకాలేదు.

"నన్ను ఒంటరిగా వదిలెయ్యకండి. ఈ కష్టంలో మీరు తప్ప నాకెవ్వరూ బంధువులుగా కనిపించడం లేదు. మా వాళ్ళంతా నన్ను అసహ్యించుకుంటున్నారు" అంది దుఃఖంతో.

ఆమె పట్టుదల చూస్తున్న కొద్దీ గోపాలానికి భయమెక్కువైంది. ఒక క్షణం ఒక యుగంలాగా గడుస్తోంది. భయంతో, మొండితనం, కాఠిన్యం వచ్చింది.

'ఇలా రావడానికి వీల్లేదు సీతా. మీ ఇంటికి పద. గుమ్మం వరకూ దిగబెట్టి వస్తాను" అని లేచాడు.

జ్వరంతో, దుఃఖంతో ఎరుపెక్కిన కళ్ళతో అతని వేపు చూసింది.

"హాయిగా ఆడుతూ పాడూతూ తిరిగేదాన్ని. నాకీ ప్రేమని ఎందుకు నేర్పారు. ఇప్పుడు ఎటూకాని పరిస్థితిలో నన్ను వదిలిపోతారా? మీకిది న్యాయంకాదు" అంది.

మాట పూర్తికాకుండానే తలుపు చప్పుడైంది. దుఃఖంతో పూడుకుపోయిన గొంతు రహస్యంగా సీతని పిలుస్తోంది.

"ఎవరూ?" అన్నాడు గోపాలం వణికిపోతూ.

"అమ్మ" అంది సీత నిర్లక్ష్యంగా.

"నేను రానని, ఇక్కడే ఉంటానని చెప్పి రండి" అంది.

గోపాలం క్షణం సేపు కర్తవ్య మూఢుడయ్యాడు. బయట పిలిచే కంఠంలో దుఃఖం ఎక్కువవుతోంది. ఒక్కసారి చైతన్యం తెచ్చుకుని, సీత భుజం పట్టుకుని చరచరా నడిచి గుమ్మం వరకూ వచ్చాడు. తలుపు తీసీ తియ్యడంతో వర్ధనమ్మ, పోయిన వస్తువు దొరికినట్టు రెండు చేతులతో సీతను వాటేసుకుంది. కానీ అంత హఠాత్తుగానూ సీత ఆమెని విడిపించుకుని గోపాలం వెనక్కి వచ్చి నిలబడింది.

"ఇకనుంచి నేను నీ కూతుర్ని కాదమ్మా, ఈయన భార్యని" అంది. అంతే మరుక్షణంలో ఆమె చెంప ఛెళ్ళుమంది. సీతకి ముఖం తిరిగింది. ఇంత వయస్సులో కూతురి మీద మొదటిసారిగా చెయ్యి చేసుకున్నందుకు విచారం కలగలేదు. స్పృహలేని ఆ శరీరాన్ని రెండు చేతులతో పట్టుకుని గోపాలం వేపు తిరిగింది.

"ఆయన్ని పదిరోజులుగా ఆపలేకపోతున్నాను. ఉద్రేకంతో ఊగిపోతున్నారు. ఆయన పడుకునే ఉన్నారు. ఈ విషయం తెలిస్తే మీకేం జరుగుతుందోనని భయంగా ఉంది. దయచేసి ఇక్కణ్ణుంచి వెళ్ళిపోండి. మీ కాళ్ళు పట్టుకుని చెపుతున్నాను" అని గుమ్మం వైపు తిరిగి, అంతలో ఆగింది.

"నవ్వుతూ ఆడుకునే అమ్మాయిని శవంలాగా మోసుకుపోయే స్థితి వచ్చేసింది. ఇకనైనా దాన్ని మరచిపోండి. కన్నపాపానికి చచ్చిపోయేవరకూ దాన్ని కడుపులో పెట్టుకుని కాపాడుకుంటాం. పెళ్ళి ఊసెత్తకుండా అది మీకిచ్చిన సుఖానికి, కనీసం మాకు ఈ మాత్రం సహాయం చేసిపెట్టండి" దుఃఖం ముంచుకురాగా, కూతురు చుట్టూ చేతులు వేసుకుని మెల్లగా నడిపించుకుపోయింది.

కొయ్యబొమ్మలా నిలబడిపోయాడు గోపాలం.

11

తరువాత జరగవలసిన సంఘటనలు అతి విచిత్రంగా, కళ్ళు మూసి తెరిచేలోగా జరిగిపోయాయి.

నాగరాజుకి తెలివొచ్చి కిందకి వచ్చేసరికి జరగాల్సిందంతా జరిగిపోయింది. విషయమంతా తెలుసుకున్నాక, అప్పటికప్పుడు గోపాలాన్ని మరో స్నేహితుడి ఇంటికి బదిలీ చేయించాడు. మరి రెండు రోజుల్లో మంచి ఇల్లు చూసి అందులో ప్రవేశ పెట్టాడు. నాగరాజు ఎలా చెపితే అలా తు.చా తప్పకుండా నడుచుకున్నాడు గోపాలం. అతనింకా సీత వెళ్ళిపోతూ చూసిన చివరి చూపునుంచి తేరుకోలేదు.

మూడోనాడు మధ్యాహ్నానికి రమాపతిరావు నాగరాజు టెలిగ్రాం అందుకుంటూనే, మరో ఆలోచన లేకుండా బయలుదేరారు. స్టేషన్లో దిగుతూనే ముందు గోపాలాన్ని కలుసుకోవడానికి వెళ్ళలేదు. సరాసరి నాగరాజు ఫ్యాక్టరీకి వెళ్ళాడు.

"ఏవిటోయ్ మావాడేం చేశాడు?" అని తాపీగా ప్రశ్నించాడు నాగరాజుని కుర్చీలో చేరగిలపడుతూ.

జరిగినదంతా, పొల్లుపోకుండా విపులంగా చెప్పాడు నాగరాజు. అంతా విని పగలబడి నవ్వాడు. "ఇక్కడ వీడేదో ఉద్ధరిస్తాడనుకున్నాను. ఆఖరికి ప్రేమ చిక్కుల్ని కూడా విడదీసుకుని బడుద్ధాయి అయాడన్నమాట" అనేసరికి నాగరాజు నిర్ఘాంతపోయాడు.

రమాపతిరావుగారికి ఇందులో ఏ విషయమూ, భయంగాని, ఆశ్చర్యంగాని కలిగించలేదు. చిక్కుల్ని కల్పించడం, మళ్ళీ వాటిని విప్పే సుళువులు తనకే మిగుల్చుకోవడం. ఇవన్నీ తనమీద జుత్తు నెరిసిపోయేటన్ని చూశాడు తన అనుభవంతో. ఇది ఒక కార్మిక సమస్యలో వెయ్యోవంతు లేదు. నాగరాజుకి అతను చూపిన ఆర్గ్యుమెంటు ఇది. "అబ్బాయి

అమ్మాయిని ప్రేమించాడు. అవును అమ్మాయిని ప్రేమించక అమ్మమ్మను ప్రేమిస్తాడా? అమ్మాయి కూడా అబ్బాయిని ప్రేమించింది. భేష్ బాగుంది మా అబ్బాయి అందగాడు కాదు, కనీసం నీ అంత అందగాడు కాడు. అయినా ప్రేమించిందంటే వాడు ధనవంతుడని గ్రహించి ఉండాలి. వాళ్ళనాన్న బాగా సంపాదిస్తున్నాడని గుర్తించి ఉండాలి. వాడు తెలివైన వాడనీ, మంచి ఉద్యోగాన్ని సంపాదించుకుని తన పిల్లల్ని పోషించుకుంటాడని గ్రహించి ఉండాలి" ఇక్కడ ఒక సామెత వాడాడు రమాపతిరావు. "బెల్లం ఉన్నచోటే చీమలు చేరతాయి" ఆ తరవాత ఈ ప్రేమ వ్యాపారంలో ఇద్దరూ పందాలు వొడ్డారు. అమ్మాయి ఓడిపోయింది. అంతమాత్రాన చచ్చిపోతుంది, ఆత్మత్యాగం చేసుకుంటుంది అనడం వొట్టి భ్రమ. నేను నమ్మను. ప్రేమా? ఆ మాటకర్థం లేదు. అదెక్కడ ఉందో నేనింతవరకూ చూడలేదు. ముప్పయి ఏళ్ళు పెంచిన తల్లిపోతే ఎలా బ్రతకడమా అని ఏడ్చిన కొడుకులున్నారు. ఆ తల్లిపోయాక డెబ్బైయేళ్ళు బ్రతికిన వాళ్ళు ఉన్నారు. అయినా ఇరవైయేళ్ళు పెంచిన తల్లిదండ్రుల మీద లేని ప్రేమ ఆ అమ్మాయికి ఆరునెలల్లో వీడిమీద ఎట్లా పుట్టుకొచ్చింది? వీడు చేసింది మోసమా? ఏమీ కమిట్ కాలేదని చెప్పాడంటున్నావు. పెళ్ళిచూపులు చూసినవాళ్ళందరినీ చేసుకుంటారటోయ్. ఆధునికులు కనుక మరో అడుగు ముందుకు వేశారు. కారులో తిరిగారు. పార్కులకి వెళ్ళారు. కలిసి బ్రతుకుదామనుకున్నారు. పోనీ, ఇద్దరూ కాకపోతే వీడే అన్నాడనుకుందాం. విడిపోయారు. మనమేం చేస్తాం? వాడికేం కాకుండా చూసుకునే బాధ్యత నాది.

సాయంకాలం గోపాలాన్ని తీసుకుని 'క్వాలిటీ'కి వెళ్ళాడు రమాపతిరావుగారు. ఇక్కడ మాత్రం నాగరాజుతో మాట్లాడినంత నవ్వులాటగా మాట్లాడలేదు.

"బుద్ధిగా చదువుకుంటావని పంపిస్తే ఇదా నువ్వు చేసేది?" అని గంభీరంగా ప్రారంభించారు.

"అందరు అమ్మాయిల్లాగా కాదు నాన్నా ఈ అమ్మాయిని నేను పెళ్ళి చేసుకుందామనుకున్నాను."

"అనుకున్నావా, ఆ అమ్మాయితో అన్నావా?"

"అనలేదు."

"బ్రతికించావు."

"లేదు నాన్నా నేను ఆ అమ్మాయికి అన్యాయం చెయ్యదలచుకోలేదు" సీత కన్నీళ్ళని గుర్తుచేసుకుంటూ నిర్ధారణగా అన్నాడు.

ఒక్క క్షణం నిర్ఘాంతపోయాడు రమాపతిరావు. తన పరోక్షంలో గోవిందరావుని ఎదిరించిన కొడుకు ఇప్పుడూ మళ్ళీ మెత్తటి ఆలోచనలకి లొంగిపోతున్నాడని గ్రహించాడు. ఈ పరిస్థితిలో ఆ భావాన్ని చెడగొట్టడం తక్షణ కర్తవ్యమని నిర్ధారించుకున్నాడు.

"మరి అలాంటప్పుడూ ఇంతవరకూ ఎందుకు రానిచ్చావ్?"

"అంటే?"

"రిజిస్టర్ మారేజ్ చేసుకుని నాకు టెలిగ్రాం ఇస్తే పోయేదిగా? లేకపోతే ఆ అమ్మాయి నీ ఇంటికి వచ్చినప్పుడు ఆ పని చేస్తే పోయేదిగా?"

తెల్లబోయాడు గోపాలం. "అయితే నువ్వు అప్పుడు ఒప్పుకునేవాడివా?"

"నా ఒప్పుదలతో నీకు పనేముంది? ఒక అమ్మాయిని నిష్కారణంగా గంగలో ముంచినందుకు లోకమంతా నీకు కిరీటం పెట్టేది."

"కాని.." ఏదో చెప్పాలని ఏమీ చెప్పలేకపోతున్నాడు గోపాలం.

నవ్వాడు రమాపతిరావు. "ఎందుకు చెయ్యలేకపోయావో చెప్తాను విను. నీకు డబ్బున్న తండ్రి కావాలి. ఆస్తి కావాలి, చదువు కావాలి, నలుగురిలో పరువు ప్రతిష్టలు కావాలి. ఇవన్నీ ఉన్న తర్వాత నీకు కావలసినది అమ్మాయి. అంతేనా?"

మాట్లాడలేదు గోపాలం.

చాలా చిన్న ఉదాహరణలు ఉపయోగించి కొడుకు కలలన్నీ చెదరగొట్టేశాడు రమాపతిరావు. అతను జయించిన మహా మేరు పర్వతాలలో ఇతను ఒక గులకరాయి.

"రెండు పనులు చెప్తాను. చెయ్. నువ్విప్పుడు తింటున్న ఐస్‌క్రీమ్ ఈ ఊర్లోకెల్లా ఖరీదైనది. నీ జేబులో డబ్బంతా నాకిచ్చేయి. ఇవాళంతా ఊరు తిరుగు. రమాపతిరావు కొడుకునని చెప్పకు. సాయంత్రానికి ఈ ఐస్‌క్రీమ్‌ని నీ అంత నువ్వు సంపాదించుకోగలిగితే ఆ అమ్మాయిని ఇచ్చి నేను పెళ్ళి చేస్తాను."

గోపాలం విస్తుపోయాడు.

"పోనీ, మరో పని చెప్తాను విను. 'ప్రేమించిన అమ్మాయిని పెళ్ళి చేసుకున్నాను. తండ్రి దుర్మార్గుడు కావడం వల్ల డబ్బు ఇవ్వలేదు. చదువు నిలిచిపోయింది. అందుకని దయచేసి మీరు ఉద్యోగం ఇస్తే ఒక తిరుగుబాటుని సమర్ధించిన వారవుతారు' అని చెప్పి కనీసం ఒక్కచోట ఉద్యోగం సంపాదించు - ఈ పెళ్ళి నేను చేస్తాను."

గోపాలం మాట్లాడలేదు. "నాకిదంతా తెలుసు" అన్నాడు చివరికి నిట్టూరుస్తూ.

"అవును. నీకు తెలుసని నాకూ తెలుసు. అందుకే గోవిందరావుకి ఎదురు నిలువగలిగావు. ఇప్పుడిక జావ కారకు. నీ పరీక్షలయేవరకూ నిశ్శబ్దంగా ఇక్కడ గడిపెయ్. ఈ చిన్న విషయానికి చదువు పాడుచేసుకోవడం మంచిది కాదు. తర్వాత కాలేజీ మార్చేద్దువుగాని. నేనింక వెళ్ళిరానా?"

గోపాలరావు గొర్రెలాగా తలాడించాడు. 'క్వాలిటీ'లో బిల్లుకి ఇంటికి టాక్సీలో వెళ్ళడానికి, ఇతర ఖర్చులకి అయిదువందలు జేబులో ఉంచి అక్కడ్నుంచి అటే వెళ్ళిపోయాడు. అతని మాటకంటే అయిదువందలు చూడగానే 'నిజం' అర్ధమైంది. చల్లటి మరో ఐస్‌క్రీమ్ తిని ఇంటికి చేరాడు పదిగంటలకి.

వెళ్ళిపోతూ మళ్ళీ నాగరాజుని కలిశాడు రమాపతిరావు. 'అబ్బాయితో అంతా మాట్లాడాను. సెటిల్ చేసేసాను' అన్నాడు.

'ఏమిటి సెటిల్ చేశా'రని నాగరాజు అడగలేదు. అది తనపని కాదు కనుక.

'ఈ వ్యవహారంలో ఆ అమ్మాయి చాలా నష్టపోయినట్టు కనిపిస్తోంది. తండ్రి కూడా చాలా బాధలకు గురయినట్టున్నాడు. కావలిస్తే ఒకటి రెండువేలు ఇచ్చయినా ఇది తీరిపోయేటట్టు చూడు" అన్నాడు నాగరాజుతో.

నాగరాజుకి నవ్వొచ్చింది. ఒక ఘాటయిన మాట అన్నాడు.

"డబ్బు కోసమే ఆ అమ్మాయి ప్రేమించి ఉంటే, మీ వాడికంటే నన్నే ప్రేమించేది. వాళ్ళకిది వద్దులెండి."

తన ఐశ్వర్యం మీద దెబ్బకొట్టాడని గుర్తించి, ముఖం నల్లబుచ్చుకున్నాడు రమాపతిరావు. డబ్బు కాకపోతే మరి దేనికోసం ఆ అమ్మాయి ప్రేమించినట్టు? ఏమో? అది తనకర్థంకాని విషయం - అర్థం కాకపోయినా నష్టంలేదు. ‘సరే‘నంటూ అక్కణ్ణుంచి సరాసరి రైలుకి బయలుదేరాడు.

అంతే.

మూడునెలలకి ముప్పైవేల రూపాయల ఆస్తి ఉన్న లేబర్ కమీషనర్‌గారి ఒకే ఒక కూతుర్ని తల్లిదండ్రుల ఆజ్ఞ ప్రకారం పెళ్ళిచేసుకున్నాడు గోపాలం.

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

Post your comments